

עד אותה שעה אחרונה, שפיתוב
(בראשית לט) ותתפשהו בכבודו. מה
זה ותתפשהו? אלא משום
שעשה עצמו כמי שלא יודע
לשונה, ורוח הקדש צונחת
כנגדו: (משלי ז) לשמרך מאשה זרה
מנכריה אמריה החליקה. מה בא
להשמיענו? אלא כל מי ששומר
עצמו מזה, מתקשר לשכינה
ואחוז באותה עדות. ומיהי? ה'
שנתוספה בו, שכתוב עדות
ביהוסף שמו. גם כאן התוספה
י' בפניחס על שקנא בזה.

רבי ייסא פתח, (תהלים קלז) על
נהרות ככל שם ישבנו גם בכינו
בזכרנו את ציון. את ירושלים
היה צריך לו להיות, כמו שכתוב
אם אשפחך ירושלם תשכח
מיני! מה זה בזכרנו את ציון?
לאדם שהיה לו היכל נכבד, נאה
ויפה, באו לסטים ושרפו אותו.
צערו של מי הוא? לא של בעל
ההיכל? גם כאן השכינה שרויה
בגלות, צער של מי הוא? לא של
הצדיק?! וזה הולך כפי
שבארובה, שכתוב (שעיה נז) הצדיק
אבד, אבד ממש. גם כאן בזכרנו
את ציון, בזכרנו את אותו צער
שלו על זוגתו, צער שלו הוא.

אמר רבי ייסא, מי שמוקיר שם
רבנו בזה ושומר זה, זוכה
שיוקיר אותו רבנו על הכל. מנין
לנו? מיוסף, שכתוב (בראשית מא)
וירכב אתו במרכבת המשנה
אשר לו, וכתוב ונתן אתו על כל
ארץ מצרים. ולא עוד, אלא
כשעברו ישראל את הים, ארוננו
של יוסף נכנס בפנים בהתחלה,
ולא היו המים עומדים על עמדם
לפניו. זהו שכתוב (תהלים קיד) הים
ראו וינס. מה זה וינס? אלא ראה
אותו שכתוב בו (בראשית לט) וינס
ויצא החוצה.

דלא ידע לישנא דילה, וכן בכל יומא עד
ההיא שעתא בתרייתא, דכתיב (בראשית לט)
ותתפשהו בכבודו. מאי ותתפשהו. אלא בגין
דעביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא. ורוח
הקדש צווח לקבליה, (משלי ז) לשמרך מאשה
זרה מנכריה אמריה החליקה. מאי קא משמע
לן. אלא כל מאן דנטיר גרמיה מהאי, אתקשר
בה בשכינתא, ואחיד בההוא עדות. ומאי הוא.
ה' דאתוסף ביה. דכתיב, עדות ביהוסף שמו.
אוף הקא י' אתוסף בפניחס, על דקני ביהאי.
רבי ייסא פתח, (תהלים קלז) על נהרות ככל שם
ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. את
ירושלם מיבעי ליה, כמה דכתיב, (תהלים קלז) אם
אשפחך ירושלם תשכח מיני, מאי בזכרנו
את ציון. לבר נש דהוה ליה היכלא יקירא,
יאה ושפירא, אתו לסטין ואוקידו ליה. צערא
דמאן הוא, לאו דמאריה דהיכלא. אוף הקא
שכינתא בגלותא שריא, צערא דמאן הוא,
לאו דצדיק. ואזלא הא כמה דאוקמוה, דכתיב
(שעיה נז) הצדיק אבד, אבד ממש. אוף הקא
בזכרנו את ציון, בזכרנו ההוא צערא דיליה
על זוגתא, צערא דיליה הוא.

אמר רבי ייסא, מאן דאוקיר שמא דמאריה
בהאי, ונטיר האי, זכה דיוקיר ליה
מאריה על כלא. מנלן. מיוסף. דכתיב, (בראשית
מא) וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו,
וכתיב ונתן אתו על כל ארץ מצרים. (דף ר"ד
ע"א) ולא עוד, אלא כד עברו ישראל ית ימא,
ארונא דיוסף עאל בגו בקדמיתא, ולא הו
מיא קיימין על קיומיהו קמיה, הדא הוא
דכתיב, (תהלים קיד) הים ראו וינס. מאי וינס.
אלא ראה ההוא דכתיב ביה (בראשית לט) וינס ויצא

החוצה.